



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Richardi Arsdekin Soc. Iesu S. Theol. Professoris
Theologia Tripartita Sive Resolutiones Polemicæ,
Speculativæ, Practicæ, Controversiarum, & Quæstionum,
etiam recentissimarum, quæ in Schola, & ...**

Missionarijs, & alijs animarum Curatoribus, & Theol. studiosis solerter
accommodatæ ...

De Controversijs Polemicis, & Scholasticis, etiam modernis

Archdekin, Richard

Antverpiæ, 1682

Caput 8. Ostenditur Ecclesiam Romanam cum suo Capite esse Regulam
animatam & Iudicem infallibilem controversiarum fidei.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40853

CAPUT VIII.

Ostenditur Ecclesiam Romanam cum suo Capite
esse Regulam animatam, & Iudicem infalli-
bilem controversiarum Fidei.

Veram Christi Ecclesiam (quam solam esse
Romanam supra ostendimus) non posse
subsistere sine Regula & Iudice visibili contro-
versiarum fidei, quo Sectarii omnes destituun-
tur, probatum est c. 3. 4. & deinceps. Nunc in ea-
dem Ecclesia cum suo Capite reperiri Iudicem
controversiarum fidei infallibilem paucis argu-
mentis ostendemus.

s. I. Probatur illa infallibilitas ex Scripturis.

Illa debet esse infallibilis fidei Regula, cui
Christus suam assistentiam promisit, ne possit
in rebus fidei definiendis errare. Sed suæ Eccle-
siæ in Petro ejusque Successoribus talem assi-
stentiam promisit. Ergo Ecclesia tam in Petro
quàm in ejus Successoribus debet esse Regula
fidei infallibilis.

Probatur minor ex verbis Christi Matth. 16.
*Tu es Petrus & super hanc Petram edificabo Ecclesiam
meam.* Promittit igitur Christus se ædificaturum
Ecclesiam supra fundamentum omninò firmissi-
mum, quod labi & deficere non potest: defice-
ret autem si definiendo res fidei aliquando erra-
ret, tota enim Ecclesiæ integritas in integra fi-
dei veritate consistit: hâc veritate semel defi-
ciente, ipsam Ecclesiam deficere necesse est.
Promissionem hanc pergit argentissimis verbis
iterum

iterum confirmare: *Et porta inferi non prevalebunt adversus eam.* Prevaleat autem potestas inferorum adversus Ecclesiam, si ullo unquam tempore in discernendis fidei controversiis in hæresim incideret, quod nunquam eventurum Christus apertè pollicetur.

Ex quibus manifestè sequitur, vel Christum in promittendo fallacem fuisse, quod impossibile est, vel Ecclesiam ab eo visibiliter fundatam nunquam in fide defecturam. Promisit enim fundamentum Ecclesiæ futurum stabile, & tamè fuisset labile, promisit portas inferi contra eam non prevaleant, & tamen de ea in errorem & hæresim prolapsa infernus triumpharet.

Hanc Ecclesiæ visibilis infallibilitatem ex his Christi promissis clarè intellexit, & declaravit Apostolus 1. ad Timoth. 3. *Vt scias quomodo te oportet conversari in Domo Dei, quæ est Ecclesia Dei vivi, columna & firmamentum veritatis.* Si Ecclesia in qua oportet conversari est columna firma, imò ipsum firmamentum veritatis, quomodo potest in docendo à veritate fidei deflectere? Si enim errori semel succumberet, hoc ipso lapsa & prostrata jaceret; quam tamen ipsa Veritas, Petram fidei, ab inferis invincibilem, ipsam columnam, ipsum firmamentum veritatis appellat.

Ex his pari evidentiâ conficiuntur, Ecclesiam Christi semper fuisse *visibilem*. Nam eadem Ecclesia contra quam portæ inferi nunquam prevalebunt, diserte dicitur Petra, columna, firmamentum, quæ rem maxime visibilem ac sensibilem designant. Eadem à Christo comparatur Sagena pisces tam bonos, quam malos congreganti: ac Lucernæ super candelabrum, & Civitati supra montem positæ, Mat. 5. quibus nihil potest esse magis visibile. Ita intellexit, ita ^{sentit,}

fit, ita loquitur primævæ doctrinæ testis August. de unit. Eccles. cap. 16. * Non est Ecclesia o-
 „perta, quia non est sub modio, sed super can-
 „delabrum ut luceat omnibus qui in domo
 „sunt; sed Donatistis velut operta est qui au-
 „diunt tam lucida testimonia, quæ illam toto
 „orbe demonstrant; & malunt clausis oculis
 „offendere in montem, quàm in eum ascen-
 „dere.

**S. II. Eadem infallibilitas Ratione manifesta
 comprobatur.**

Hæc ratio imprimis, independenter à Scrip-
 turis, hoc modo formatur. Ex miraculis &
 signis, quæ in Apostolis apparuerunt, certò
 constabat doctrinam quam proponebant fuisse
 certam & infallibilem, & ab omnibus meritò
 recipiendam, ut ipsi Sectarii admittunt.

Sed in nullo Apostolorum apparuerunt signa
 plura aut illustriora quàm ea, quæ supra cap. 3.
 demonstravimus de continuis miraculis, anti-
 quitate, amplitudine, unitate, perpetuâ succe-
 sione Ecclesiæ Catholicæ Romanæ. Ergo ex his
 signis ac testimoniis certò constat doctrinam,
 quam Ecclesia illa credendam proponit, certam
 esse & infallibilem. Ac proindè in materia fidei
 ejus doctrinam ac sententiam decisivam non
 posse sine scelere repudiari.

Idem sic ulteriùs demonstro, Deus non tan-
 tum verbis, sed etiam aliis signis ac miraculis ho-
 minibus loquitur, ac suam mentem manifestat;
 uti patet ex illis signis ac prodigiis, quibus Apo-
 stolos in novo, Moysen in veteri Testamento
 veræ fidei præcones esse declaravit. Jam verò
 Deus

Deus vult, aut permittit sciens & prudens Ecclesiam Romanam suo nomine hominibus proponi, ut veram & in rebus fidei infallibilem, cum iis notis, miraculis, ac signis perpetuis, ex quibus homines debeant prudenter judicare, illam à Deo, tanquam veram & infallibilem designari. Nam illa signa pro Divino testimonio communi iudicio viri prudentes & probi toto orbe omnivovo admifere, & ex illis se obligari ad recipiendam Christi Ecclesiam tanquam infallibilem agnovère. Debet autem illud judicari prudens motivum ex quo homines pii ac prudentes passim judicant se debere assensum præstare. Atqui non potest Deus Ecclesiam illam proponere sub illis signis, quibus homines debeant ad credendum prudenter induci, nisi per hæc velit mentem suam pro ea verè manifestare. Quò enim modò potest de re aliqua mentem suam hominibus declarare, nisi exhibendo signa ex quibus homines prudenter intelligant, rem illam à Deo sibi proponi, & revelari? Nam talia signa & miracula, quibus solitus est Deus res veras declarare, apponere rei falsæ, aliud non esset quàm homines ultro in errorem inducere, quod in Deum cadere non potest.

Declaratur vis hujus argumenti in simili. Si Rex aliquis sciens & prudens permetteret mandatum aliquod aut diploma suo nomine, & sigillo consueto muniri, & coram suis subditis, se præsentate & inspectante publicè promulgari: sine dubio deberent omnes prudenter judicare hoc esse mandatum Regis, eumque velle id subditis significare. Quod multò magis in Deo locum habet, qui semper posset impedire miracula, aliasque notas, ex quibus tanquam proprio Dei sigillo judicant homines Ecclesiam Romanam

nam tanquam infallibilem Dei nomine, & divina auctoritate proponi. Quod si Ecclesia sic proposita esset falsa & fallibilis, ulterius sequeretur Deum sibi esse contrarium. Vellet enim per talia signa homines obligari ad eam recipiendam, ut jam ostensum est, & nollet eos obligari, si Ecclesia illa sit falsa.

Denique, si Ecclesia illa visibilis non esset infallibilis, nihil omnino in fide aut nostra, aut Lutherana esset infallibile. Unde enim nobis constaret, ipsas Scripturas ex quibus fidei articulos habemus, verè esse divinas, & ab errore immunes? aut Evangelium Matthæi esse Verbum Dei, & non Evangelium Nicodemæ, quod olim conscripsit? Hoc certè non aliunde quam ex Ecclesiæ testimonio accipimus, ut ipsi Lutherani fateri debent, qui ipsas Scripturas non aliunde quam ab Ecclesia Romana acceperunt. Ergo si Ecclesiæ auctoritas esset obnoxia errori, incerta planè & dubia esset omnis nostra fides, utpote fallibili nixa testimonio.

S. III. Ulterius infertur contra Sectarios Pontificis in fidei controversiis suprema & irrefragabilis auctoritas.

Demonstratâ tam evidentibus argumentis Ecclesiæ hujus infallibilitate, facile declaratur Pontificis Romani auctoritas irrefragabilis in definiendis fidei controversiis, sic enim ulterius argumentandum.

Ecclesia Christi visibilis in articulis fidei non potest errare, ut jam ostensum est. Sed illa pro articulo fidei semper agnoscit & docet, Pontificem Romanum esse Vicarium Christi, & in defini-

definiendis fidei controversiis infallibilem. Ergo de fide est Pontificem Romanum esse Vicarium Christi, & in definiendis fidei controversiis falli non posse.

Id porrò ex declaratione Ecclesiæ probant superius allata Scripturæ Sacræ testimonia, Matth. 16. *Tu es Petrus & super hanc Petram ædificabo Ecclesiam meam &c.* Quod necessario intelligendum est de Petro cum suis Successoribus, cum noluerit Christus Ecclesiam cum Petri vita extingui, sed per successionem Monarchicam perpetuò gubernari in ea forma, qua illam ab initio fundavit.

Quod autem Christus Petro cum Successoribus (suprà) in vita promisit, id repetitis verbis post Resurrectionem suam coram universo Apostolorum Collegio confirmavit Ioan. ult. *Pasce Agnos meos, pasce Oves meas.* Ubi sine exceptione totus Christi grex Petro, ejusque Successoribus veræ doctrinæ pabulo nutriendus traditur, omniumque Pastor universalis instituitur.

Denique ex perpetua Ecclesiæ etiam primitivæ praxi & consuetudine apertè constat, plurimas Hæreses à Romano Pontifice, etiam sine Concilio generali, damnatas esse, ut Pelagii, Priscilliani, Ioviniani, Vigilantii, aliorumque multorum, quas hoc ipso pro certissimis Hæresibus tota Ecclesia rejecit, quod à Romano Pontifice damnatæ essent, Testatur id disertè S. Augustinus de Hæresi Pelagiana scribens Serm. 2. de verbis Apostoli: *Iam, inquit, de hac causa duo Concilia (particularia) missa sunt ad Sedem Apostolicam, inde etiam rescripta venerunt, causa finita est, utinam aliquando finiretur error.* Concilia autem eo tempore alia habita non fuisse quam particularia,

laría, notat cum cæteris Sinnichius in Goliatismo cap. 21. Audiatur quoque coævus Augustino S. Cyprianus lib. 2. epist. 3. *Non aliunde Hæreses orta, aut nata sunt Schismata, quàm inde, quod Sacerdoti Dei non obtemperatur, nec Unus in Ecclesia ad tempus Sacerdos, & ad tempus Index vice Christi cogitatur.*

s. I V. *Objectiones aliqua breviter dissolvuntur.*

Objiciunt Sæctarii primò : Homines possunt errare, uti dicitur ad Rom. 3. *Omnis homo mendax.* Sed Pontifex est homo. Ergo Pontifex in rebus fidei potest errare.

Respondeo primò, retorquendo in adversarios argumentum. Homines possunt errare : Sed Lutherus est homo : ergo Lutherus potuit errare, deserendo Romanam Ecclesiam in qua baptizatus & professus fuit, & novam sibi Sæctam fabricando. Imò eodem modo probarent Apostolos & Evangelistas, cum essent homines, in tradenda Ecclesiæ doctrina errori obnoxios fuisse : atque ita adversarii incautè illam primitivæ Ecclesiæ navem perforant, in qua ipsi se navigare gloriantur.

Respondeo igitur secundò, disting. consequens, Pontifex in rebus fidei potest errare, sine assistentia divina, concedo : cum assistentia divina, nego ; hanc autem in gubernanda Ecclesia Christus illi promisit, ut ostensum est supra §. 3.

Objic. secundò, Aliqui Pontifices de facto aliquando errarunt : ergo non sunt ab omni errore immunes.

Resp. disting. antecedens : Errarunt aliquando tanquam personæ privatae, & in rebus quas è
Cathe-

Cathedra non definiverunt, Concedo. Errarunt tanquam Pontifices sive Christi Vicarii aliquid è Cathedra docendo, aut definiendo pro universa Ecclesia, Nego. Christus enim nec ipsi Petro, nec Apostolis cæteris tanquam personis privatis immunitatem ab omni errore promisit, sed tantum in Actibus, quibus tanquam Apostoli Ecclesiam docebant.

Objc. tertio: Summus olim Pontifex cum Synagoga Judæorum à vera fide aberravit, quando Christum ejusque doctrinam repudiavit. Ergo Pontifex Romanus cum sua Ecclesia à vera fide aberrare potest.

Resp. negando sequelam. Nusquam enim aperte reperitur ea promissio facta Pontifici & Synagogæ Judæorum, quam Christus Petro ejusque Successoribus confirmavit Matth. 16. v. 18. *Tu es Petrus, & super hanc Petram edificabo Ecclesiam meam, & porta inferi non prævalent adversus eam &c.*

Objc. 4. Quando Christus dixit, *Tu es Petrus, & super hanc Petram edificabo Ecclesiam meam*, non intellexit Ecclesiam stabiliendam supra Petri personam, sed tantum supra Fidem quam profitebatur. Ergo Christus per illa verba, Petro, ejusque Successoribus infallibilem in definiendo auctoritatem non promisit.

Resp. negando antecedens. Quia sic Christus, promissis tam amplis, nullam prærogativam dedisset Petro, magis quam cuivis Apostolorum & Fidelium, quibus Fides Petri communis erat. Negari autem non potest quin per illa verba ad solam Petri personam directa, concedatur illi in stabilienda Ecclesia peculiaris potestas, aliis non communicata. Soli enim Petro, & non ejus Fidei cum cæteris communi, dici potuit, *Tu es Petrus:*

Petrus : Tibi dabo Claves regni cœlorum :
 Quodcumque solveris super terram erit solutum
 & in cœlis &c. Cùm autem Petrus esset mortalis,
 & Ecclesia semper duratura, debuit potestas
 illi concessa, ad Pontifices ejus Successores derivari.

Objc. 5. Sola Christi persona est verum Ecclesie fundamentum. Ergo non potuit Ecclesie infallibilitas supra Petrum ejusque Successores edificari.

Resp. Solam Christi personam esse fundamentum Ecclesie primum, personam verò Petri esse fundamentum Ecclesie secundarium, cum potestate vicaria à Christo tanquam primo & principali fundamento derivata. Huic enim innititur firma illa & infallibilis autoritas quam in Petro ejusque Successoribus stabilitam, ab ipso Ecclesie exordio tota semper antiquitas agnovit.

Hæc igitur est Via regia quam tenuerunt Patres nostri, hæc Petra immobilis cui in omni controversia firmiter adhæserunt, hæc Regula certissima cui nunquam se, moresque suos conformare dubitarunt. Quid ergo mirum horum temporum Sectarios per tot errorum labyrinthos continuò circumagi? Respuunt Fidei Regulam, deserunt firmam Petram, Viam regiam declinant, devias ingrediuntur semitas, quas non noverunt Patres eorum, quarum novissima ad interitum ducunt sempiternum.